

Eesti solistide laulukultuuril on vanad traditsioonid, mida hoolega säilitatakse ja arendatakse. Ent pidevalt lisandub ka andekaid noori. Sellistel teatri juhtivatel solistidel nagu M. Voites, A. Kaal, T. Kuusik, H. Krumm, T. Maiste, M. Palm ja andekatel noortel lauljatel on looduse poolt antud tugev kaitsembriline hääl ja nad valitsevad seda suurepäraselt.

Eesti teatri lavastuste kammerlikkus on üldse üks tema loominguilise palge iseloomulikke jooni. Ei ooperi- ega balletilavastustes ole toretsemist, laia hoogu, soovi hämmastada lavalise lahenduse grandioossusega ja lavaliste efektide rohkusega. Isegi selline ooper nagu Verdi «Attila» on A. Mikul lakoonilise lavalise lahendusega.

Kergelt ja kogu värvirikkuses kõlasid lauljate hääled Donizetti ooperis «Rügemendi tütar» ja Verdi «Attilas», kus helikeele emotsionaalsus ja sügav küllastumus aitasid osatäitjatel minimaalsete lavaliste vahenditega ja peaaegu staatilise tegevuse juures sügavalt avada kangelaste karakterid.

Lõtkendid A. Dasõeva artiklist
«Omanäoline» (Külaeliseinemed ilotkvas),
ilmunud «Pravdas», tõlgitud
«Rahva Hääles» nr. 187 14. aug 1979.